

N:o 52.

Af herr **N. Wallmark**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i landtmäteritaxan.

Enär Kongl. Maj:ts förnyade nådiga taxa för landtmäteriförrättningen den 10 juni 1881 i vissa delar ej står i rimligt förhållande till en jemnt beräknad kostnad för de olika slagens göromål samt i allmänhet gör kostnaderna för dessa förrättningar allt för dryga, så torde det tillåtas mig att här väcka fråga om ändring i viss mån af den samma.

Såsom bekant är, befinna sig landtmätarne i vårt land, med afseende å sättet för deras aflönande, uti en undantagsställning, skiljaktig från andra tjänstemäns. Medan eljest staten sjelf genom fasta löner betalar sina embetsmän, eger deremot i afseende å landtmätarne det förhållande rum, att deras arfvode utgöres af de enskilde, som anlita deras biträde. Frånsedt den kostnad staten vidkännes i och för afvittringsverket, utgår i öfrigt kostnaden för landtmäteriet från de enskilde jordegarne.

Man borde under sådant förhållande kunna vänta, att taxan på landtmäteriförrättningar vore noga afpassad efter omfånget af de göromål, som den afser. Åtminstone borde den icke utkräfva från jordegarne arfvodesbelopp, som öfverstiga hvad staten i lön anslår åt tjänstemän, de der innehafva en med landtmätarne jemförlig ställning. Sådant är emellertid förhållandet. Under den ordning, som nu är gällande, kan en landtmätare, förutsatt att god tillgång på förrättningar finnes, göra sig en årlig inkomst, som vida öfverstiger de lönebelopp, som andra i statens stienst anställda med honom jemförliga personer åtnjuta. Detta förhållande utvisar otvetydigt, att taxan för landt-

mäteriförrättningar är i och för sig alldeles för hög; och detta ådagalägges jemväl af det kända faktum, att, ehuru jordegarna noggsamt inse och erkänna behofvet af att få laga skifte verkstaldt, de dock i det längsta undvika att begära sådant, emedan de veta att kostnaden för detsamma kan medföra deras ruin. Det lärer ej heller vara obekant, att landtmätare mångenstädes och ofta åtaga sig förrättningar mot betydande nedsättning uti det pris, som de enligt taxan skulle ega att beräkna, och hvilken nedsättning ofta belöper sig till femtio procent och derutöfver. Detta förhållande gifver vid handen, att taxan är för drygt tilltagen, men det medför å andra sidan det oegentliga missförhållandet, att, enär nedsättningen tillkommer genom enskilda och tysta aftal, densamma icke kommer alla delegare i lika mån till godo, utan vanligtvis blir den ene delegaren gynnad på den andres bekostnad.

Att taxan är för högt tilltagen, gäller i första rummet dess bestämmelser om ersättning för mätning, gradering och stakning af utmark och afrösningsjord samt impedimenter. Detta drabbar i första hand jordegarna inom Norrland, hvarest i anseende till landets beskaffenhet arealen af utmarken upptager en ojemförligt större vidd, än hvad förhållandet är i öfriga provinser inom riket. Från min hemort har jag mig bekant fall, der landtmätare, med tillämpning af taxans bestämmelser uti nu nämnda del, kunnat göra sig en inkomst *för dag* af ända till ett hundra kronor. En nedsättning med hälften i arfvodet beträffande utmarken och afrösningsjorden anser jag vara skälig. Att taxan är för hög gäller ock, om än i mindre mån, beträffande åker, äng och odlingsmark.

Af en nedsättning i taxan skulle ej allenast jordegarna hemta förmån. Jemväl landtmätarna skulle af densamma tillskyndas fördel derigenom, att de helt visst skulle få så många flera förrättningar att verkställa, hvarförutom en nedsättning i taxan så, att densamma komme i ett jemnt och väl afvägdt förhållande till det arbete, som enligt densamma skulle betalas, komme att göra ett slut på de förkastliga enskilda uppgörelser, genom hvilka, sådana förhållandena nu äro, enskilde skiftesdelegare betinga sig vinst och förmån på öfriges bekostnad.

På grund af hvad jag nu anfört hemställer jag,

att Riksdagen måtte besluta underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med hemställan om sådan ändring uti nådiga taxan för landtmäteriförrättningar den 10 juni 1881, att arfvodet för mätning, gradering och stakning af utmark, afrösningsjord och impedi-

menter nedsättes till hälften af hvad nu är stadgadt, samt att arvodet för mätning, gradering och utstakning af åker, äng och odlingsmark nedsättes med en fjerdedel.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 januari 1889.

Nils Wallmark.

Häruti instämma:

J. A. Lundström.

J. Johansson
i Öijebyn.

N. Boström.

H. Eriksson.

J. Andersson,
Baggböle.

Er. Petter Jonsson.